

Alkulause laulavainen

Kirjoittanut Risto Varis

Antakait inehmonlapset,
kalliit kanssakumppalini
anteeksi yritykselle,
kun nytten mokoma miesi,
vaari valju, myös äreä,
harvahammas haaveilija
nostan kanteleenkapuran
pattisille polvilleni
ja koito kovin yritän
helskyttää heleimmin kielin
parhaimman, somimman soiton
Ilmattaren helmuksille,
korville korean kansan.

Tarinoinnin tuskan tunnen,
kun tiedän todella kyllä
lauluni lajittomiksi,
runoni rupistuneiksi.

Kuulen kenkään kertomatta
soittoni soraisen kaiun
aalloilla apean mielen,
masennuksen mainingeilla.

Untelo ukuli silti
lailla hullun haltiodun:
Koitan laulaa, minkä jaksan,
takoja sanojen sammon
päällä rinteän terhenisen,
metteisessä metsikössä
Uotin uljaalla mäellä
alla kuusten kuiskivien,
koivujen kohisevien.

Koitan kääpiönkäpykkä
haihatella hartioilla
Kalevala-jättiläisen.

Ei ole ajatus mulla
ketään suohon lauleskella,
viskoa vihoja laisin
päälle kanssakumppalini,
ivata inehmonlasta
irvoilla iletävillä.

Jos siis laulan laiskuudesta,

Alkulause laulavainen

Kirjoittanut Risto Varis

ajattelen itseäni.
Kun kailon kavaluudesta,
sen olen vain puntaroinut
oman mieleni mitalla
puntarin osoitinnuolen
lain ketään osoittamatta.

Tiedän tuonkin tunnossani:
Liukuu aaltoillen elämä;
syvästi sykehtivänä,
maininkeina mahtavina
riemujen ripeksiessä
surujen suhahteluihin.

Koitan laittaa lauleluni
iloksi inehmonlapsen,
vaikka vain ajankuluksi
puutteessa paremman toimen
syksyiltojen sylissä,
tummuvasa talviyössä,
konsa lankeaa hämära
pisartuessa pimeän
auringon väsähdettyä.

On harras ajatus mulla,
lailla hehkun hiillostava;
tehdä laulu lapsilleni,
varsinkin vunukoilleni,
ystävän yli-iloksi,
kansan kaiken kuuntelulle.

Helmuksiin heleän heinän,
ruskalle punervan pilven,
joen juoksuun, vyöryyn virran,
unelmieni kedolle
nyt heittäydyn heikkopäinen
rummuttelija runosten.
Ryviksin baritonini
kailottaakseni karusti
sävelmää elämän laulun.

Laulaessani vaellan
kohinoissa kohtaloiden,
karmatuulten tuivereissa,
tarhoissa inehmon mielen,
jonne kumppanit useat

oman itsensä lisäksi;
vihamiehet, ystävätkin
sirottavat siemeniä
nousta mielessä muhien
erilaisiksi kukiksi.

Katselen kukintaa sielun,
kasvuston lakastumista.
Käsiini kerään hedelmät.
Tutkin, haistan, maistan niitä.
On usein makea marja,
hapokas kovasti toinen,
kolmas niistä kaikkein kaunein.
Omena mätäinen myöskin
joskus juuttuu hampaisiini.

Kyllin kyltymättömästi
ihmisen iloista laulan,
haltioitumisestakin,
hetkistä heleimmän riemun.
Niin myöskin suruista soitan,
tuskasta väsyneen mielen,
pettymyksien petusta
taimitarhan tanhuvilla.

Yritys minulla ompi
lailla muitten ihmislasten
löytää tarkoitus elämän,
olevaisuuden olemus
näillä mailla, mantusilla,
sylissä suloisen Suomen,
pohjolan pimeillä soilla,
Telluksen takapihoilla.

Jo käki kukahti puussa,
heleästi helskytteli,
maille kultiaan valutti,
hopehiaan hohtavia.
Kuuntele käkeä korven,
liu´u laulun laineikoille,
aalloille ajattomille.
Tunne kukkuussa käkösen
unelma inehmonlapsen.